

Somayeh Kargar'ın Avrupa'daki Kafesi Yakın, Kuşları Özgür Bırakın Organizasyonu Programında Yaptığı Konuşma

07.11.2024 • İran Komünist Partisi MLM • Yeni Komünizm

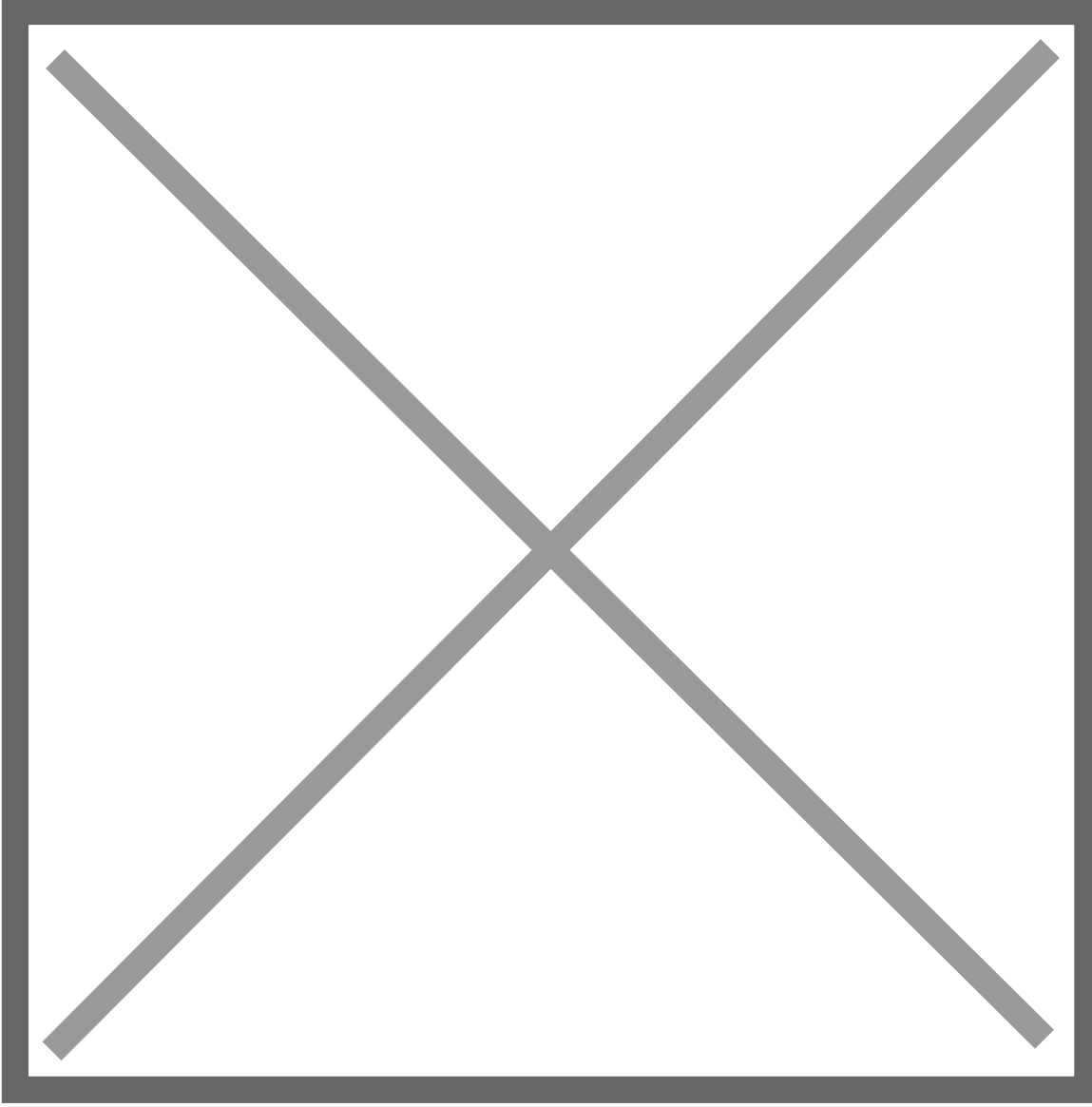
Editörün Notu. Okumakta olduğunuz yazı İran'daki Siyasi Tutukluların Serbest Bırakılması için Uluslararası Acil Durum Kampanyası'ndan Somayeh Kargar'ın konuşmasından bir bölümdür. Yazının İngilizce kaynağı için tıklayınız.

"İdam meselesi insan hakları ve bu sistemin yasaları ve değerleri çerçevesinde çözülemez."

İran'daki mahkumlara destek amacıyla dünya çapında protestoların düzenlendiği bir hafta ve Dünya İdam Cezasına Karşı Gün boyunca, Burn The Cage, Free The Birds 11 Ekim'de Almanya'nın Köln kentinde farklı konuşmacıların yer aldığı önemli bir panel düzenledi. İran Komünist Partisi (Marksist-Leninist-Maoist) (cpimlm.org) adına konuşan eski siyasi tutsak Somayeh Kargar'ın konuşması, İran'ın Siyasi Mahkumlarına Şimdi Özgürlük için Uluslararası Acil Kampanya gönüllüleri tarafından Farsçadan İngilizceye çevrilmiştir. Parantez içindeki kelimeler ve dipnotlar çevirmenler tarafından açıklama amacıyla eklenmiştir. (Videoyu Farsça izleyin)

Panelde yer alacağı duyurulan diğer konuşmacılar şunlardı Hamid Narviei (Belucistan, İran ile ilgili konularda aktivist); Sara Sadighi (queer meseleleri konusunda aktivist, analist ve eski bir siyasi tutsak); Shores Karimi (Köln, Almanya'da İran Komünist Partisi); ve Atefeh Huseini (kadın hakları aktivisti ve Afganistan'da Taliban yönetimi altında eski bir siyasi tutsak).

Somayeh Kargar, İnan'da haksız yere "İslami rejime karşı silahlı isyan" cezası idam olan bir suçla itham edilen dört kadın siyasi mahkumun posteriyile.

Grafik: Videodan IEC ekran görüntüsü

"Salı İdamlarına Hayır" ¹, İnan İslam Cumhuriyeti'nin [İİC] suçlarına karşı toplumun bir kesiminin bilinçli ve umutlu bir faaliyeti ve topluma sessiz kalmama ve mücadeleye devam etme çağrısıdır.

İnan İslam Cumhuriyeti'nin işlediği fiili suçlarda yıllar içinde değişiklikler olmuştur. Bugün bu konudan ve omuzlarımızdaki koşullar ve sorumluluklardan bahsetmek istiyorum. Bugün, diğer meselelerin yanı sıra, siyasi tutukluların serbest bırakılması ve idam cezasının kaldırılması için mücadele meselesiyle karşı karşıyayız. Ortadoğu'da yaygın ve kanlı bir savaşın tırmanması

tehdidi karşısında, cani İsrail rejiminin Gazze'de halka soykırım uyguladığı bir dönemde ve İran'daki feci ekonomik ve sosyal koşullarda, yoksul kitlelerin isyanından korkan İran İslam Cumhuriyeti, İran'ın en ezilen ve yoksul kesimleri ve bölgeleri arasında yer alan sıradan mahkûmları her gün öldürmektedir. Ayrıca (İran'daki) kadın aktivistlere de ölüm cezaları veriyorlar. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden bu yana, İİC'nin ölüm aygıtı halkın infazına ve öldürülmesine hız verdi. Bu infazların hedefinde sözde adi suçlarla suçlanan mahkumlar var.

(İran'ın) Qarchak Genel Cezaevinde bulunma deneyimine sahibim. Tartışmaya başlamak için bu konuda bazı noktalara değinmek istiyorum. Sadece kendi anılarımı ifade etmek için değil, adi suçlarla [suçlanan] mahkumların kimler olduğu ve koşullarının ne olduğu hakkında bir fikir vermek için. Onlar İran'ın söylediği gibi canavarlar değiller.

IRGC'nin 2A İstihbarat Gözaltı Merkezi'nde 110 gün hapis yattıktan sonra, davanın soruşturmacısı (Mahmoud Haji Moradi) beni daha fazla ceza almam için Varamin²'deki Qarchak Hapishanesi'ne sürgün etti. Bana "Seni Qarchak'a göndereceğim, böylece saçların dişlerinle aynı renk olacak ve oradaki IŞİD mahkumları her gün başına bir felaket getirecek!" dedi.

Qarchak'a gittiğim ilk günü, 4 Şubat 2021 Çarşamba gününü çok iyi hatırlıyorum. Koğuşa girdiğimde herkes mutluydu ve mutlu bir olaydan bahsediyordu. Bu sevincin nedeni, bir gün önce mahkumlardan birinin idam edilmek üzere hücre hapsine alınmış olmasıydı. Çarşamba günü Qarchak'ta (olağan) infaz günüdür. Bunun yerine, canlı olarak geri dönmüştü. Tüm hapishane mutluydu çünkü o yaşıyordu. Özgür değil, sadece hayattaydı. Hepimiz mutluyduk ama o (mutlu) değildi, çünkü neredeyse akli dengesini kaybetmişti. Ancak bu sevinç uzun sürmedi. Birkaç hafta sonra bize tekrar (onun sahte ve sonra gerçek infazını) anlattılar.

İİC, insandışılaştırdığı insanların canını alıyor ve onlara "yaşama ve yemek yeme hakkı" vermiyor. İki kez cezalandırılıyorlar. Hem onları "suça" zemin hazırlayan sefil yaşam koşullarına mahkum ediyor hem de canlarını alıyor. Kimse böyle bir yaşamı ve ölümü hak etmiyor ama İran "terörle zafer" ilkesiyle, çağdışı şeriat yasalarına ve toplu katliamlara dayanarak durumu kontrol etmeye çalışıyor. Elbette bu politikanın başarısızlığı çeşitli ayaklanmalar sırasında mahkumların hapishanelerdeki direnişi ve mücadelesi ile defalarca gösterildi ancak bu rejimin başka seçeneği yok. Bizim de İran'ı devirmek için devrim yapmaktan başka seçeneğimiz yok.

İdam mahkumlarının durumu, İran'ın ve İran'ın bir parçası olduğu daha geniş sistemin suç gerçekliğini görebileceğimiz ve tanıyabileceğimiz bir penceredir. Bu emperyalist dünya sisteminde insan hayatları satın alınabilir, satılabilir ve ortadan kaldırılabilir. Sistemdeki tek suç bu olsa bile, sistemi çökertmek için yeterlidir.

Kapitalist sistem kendi iç dinamiklerinin bir sonucu olarak sadece rekabet, savaş ve çevrenin tahribatını üretmekle kalmıyor. Sermayenin hareketinin ve genişlemesinin zorunluluğunun önemli yönlerinden biri, insanların büyük bir bölümünün sistemin "çöpü" ve "fazlası" haline dönüştürülmesidir. Bunu sürekli olarak, farklı biçimlerde ve dünyanın farklı yerlerinde yapıyor. İki milyon mahkumun bulunduğu ABD hapishanelerinden, milyonlarca insanın bulunduğu mülteci kamplarına, aile içi şiddet ve namus cinayetlerine, mültecilerin denizde boğulmasına, savaşta her gün bombalar ve askeri silahlarla öldürülen insanlara kadar. Ancak kimsenin sesi duyulmuyor çünkü bu "normal sürecin" bir parçası haline geldi ve insanlar bununla yaşamaya alıştı.

Neden mi? Çünkü sistemin yaşaması ve işlemesi için bu gerekli! Bu koşullara müsamaha gösterilmemelidir. Bu sistem insanları sürekli olarak evlerinden ve geçim kaynaklarından mahrum bırakıyor ve onları bir çöp gibi şehirlerin kenar mahallelerine atıyor. Bu yoksul ve yok edilmiş insanların bir bölümü, bu sürece duydukları öfke ve sistemin bu şekilde işlediğinin farkında olmamaları sonucunda ya faşistlerin ya da cihatçıların kucağına düşmekte ya da suçlu ve cani olarak hapse girmekte ve idam edilmektedir.

"Salı günleri idama hayır" kampanyasının önemi, sadece idam cezasının verilmesine ve infazına karşı çıkmak değil, aynı zamanda susturulmuş bu kesimin sesini yükseltmektir.

Mahkumlara ve idam mahkumlarına yönelik her türlü ayrımcı muameleden kaçınılmalıdır çünkü İran'ın yaptığı budur. Jina Ayaklanması³ sırasında halkın kitlesel olarak tutuklanmasıyla aynı zamanda üniversiteye de saldırdıklarını ve öğrencileri tutukladıklarını hatırlıyorum. Tahran'daki Evin Hapishanesi önünde toplanan aileler, öğrencilerin ailelerine daha fazla ilgi gösterip onlara sempati duyarken, Belucistan ve Kürdistan gibi İran'ın farklı bölgelerinden [etnik] kıyafetler içinde hapisteki çocuklarını takip etmeye gelen çok sayıda aile daha az fark edildi. Bu iyi bir şey değil. Bizim dayanışma anlayışımız bundan farklı olmalı. İİC tam da bu tür farklılıklardan

yararlanarak ve ucuz olduğunu düşündüğü kesimlerden gelenleri öldürerek kendini sağlamaştırıyor. Biz böyle bir ayırım yapmamalıyız! Hepsi bizim sevdiğimiz, bizim halkımız ve bizim yoldaşlarımız.

Siyasi tutukluların serbest bırakılması ve infazların durdurulması için verilen mücadelenin yaygınlaşmaması iyi bir şey değil. Öğretmenler ve işçiler protesto ettiklerinde, falanca tutuklu öğretmenin ya da tutuklu işçinin serbest bırakılması gerektiğini söylüyorlar. Ama her halükarda İran'da tutuklanıyorlar, zulüm görüyorlar ve işten atılıyorlar. Dolayısıyla yurtdışına çıkıp [bu adaletsizliklere karşı] harekete geçtiğimizde, [İran] içinde rejime karşı verilen mücadele için bir kalkan görevi görebilecek bir atmosfer yaratmış oluyoruz. Özellikle de dış dünyanın (görüşünün) rejim için çok önemli olduğu bir durumda -ki Avrupa onlar için özellikle önemlidir- bu fırsatı iyi değerlendirirsek, içeride direniş için bir destek atmosferi yaratabiliriz.

Jina ayaklanmasından çıkarılacak derslerden biri, insanların toplumdaki çeşitli konulara ilişkin memnuniyetsizlik ve öfkelerinin her zaman mevcut olduğu olmalıdır. Ancak bu mücadele kendiliğinden başlayıp ilerlemeli mi yoksa mevcut potansiyel örgütlenip bilinçli ve amaçlı bir harekete dönüştürmek için kullanılabilir mi? Farklı mücadelelerde, farklı düzeylerde önderliğe ihtiyaç duyarız ve bunlardan en önemlisi ideolojik ve siyasi önderliktir; bakış açısını ve hedefleri tanımlamak ve bu yönde nasıl hareket etmek ve mücadele etmek istediğinizi belirlemektir.

İran, çok sayıda iç ve uluslararası sorunla karşı karşıyadır. Toplumda meşruiyeti olmayan bir rejim olarak ayakta kalabilmek için sürekli baskı uygulamak zorunda kalıyor. Bu koşullar bize İran'ın devrimci yollarla devrilmesi için mücadele etmek üzere olumlu bir açılım ve potansiyel sağlamaktadır. Ancak bu elverişli koşulların kalıcı olmadığını ve kaybedebileceğini unutmamalıyız. İçinde bulunduğumuz özel durumun farkında olmalı ve bundan en iyi şekilde yararlanmaya çalışmalıyız.

İran'ın on yıllar boyunca uyguladığı suç politikaları toplumda bir uyuşukluğa yol açmıştır. "Düşmanlarını" 'suçlular ve haydutlar' olarak göstererek, insanları halka açık infazlara seyirci olmaya, aktivistlerin bastırılmasına ve hapsedilmesine alıştırdılar. Bu yollarla, toplumun bir bölümünü de beraberinde getirebilecek yeni bir neslin savaşçı olma ihtimalini ortadan kaldırıyorlar. Bu "suçluların ve haydutların" çoğu toplumun en alt, en ezilmiş ve en sessiz

katmanlarından gelmektedir. “Suçlu”, ‘kaçakçı’ ve ‘katil’ olmaları yönünde toplumsal baskıya maruz kalan bu gençlerin bir kısmı, rejimin güvenlik görevlilerinin isyan edecekleri korkusuyla uyardığı ‘ayakkabısız’ kitlelerdir. Bu gençlerin bir kısmı, devrimci bilince erişebildikleri takdirde, insanlığın kurtarıcıları olma potansiyeline sahiptir. Bunlar gibi pek çok gencin emperyalist zindanlarda tutuldukları süre boyunca komünist mahkumlar tarafından devrime çekildikleri ve eğitildikleri bir tarih vardır.⁴ Bu potansiyel ve olasılık bugün de mevcuttur.

Bu sessiz neslin sadakati için verilen mücadelenin bir kısmı cezaevlerinin içinde gerçekleşmektedir ve bilinçli (siyasi) mahkumların sorumluluğundadır. Evin Cezaevi’ndeki kadınların Sharifeh ve Pakhshan’a verilen idam cezalarını protesto etmeleri, Reza Rasaei-’nin idamını protesto etmeleri, diğer cezaevlerindeki mahkumların ve Evin Cezaevi’ndeki erkeklerin “İdam Salılarına Hayır” eylemlerine ve (Evin’deki kadınların) oturma eylemlerine verdikleri destek, cesur ve öncü çabalardır. Ancak bu mücadelenin ve aktivistlerinin tam sesi, isyankar ve memnuniyetsiz olanların bu mücadelenin önemli bir kısmında sorumluluk alması gereken daha geniş toplumdan gelmelidir. Kuşkusuz, idam cezasına karşı memnuniyetsizlik ve muhalefet, toplumun külleri altındaki ateş gibi mevcuttur. Ancak bu konuda atılan adımlar durumun ne aciliyetiyle, ne önemiyle ne de kapasitesiyle orantılıdır.

Herhangi bir hayata değersiz muamelesi yapılmasına karşı isyan etmeliyiz. Bu sadece mahkumların ve idam edilenlerin ailelerinin sorumluluğu değildir. İdam, hapis ve baskıya karşı insan hakları faaliyetleri övgüye değer önlemlerdir ve sistemin zehirli düşünce tarzının ötesine geçme çabasıdır. Ancak (insan hakları aktivistleri) idam meselesinin insan hakları ve bu sistemin yasaları ve değerleri çerçevesinde çözülemeyeceğini anlamalıdır.

Tüm bilinçli güçleri -sanatçıları, aydınları, toplumsal hareket aktivistlerini, tüm özgür insanları, vicdan sahibi insanları, dünya halklarını, “Kadın, Yaşam, Özgürlük” ayaklanmasını savunan ve ondan ilham alan insanları- “Tüm İnfazları Durdurma” hareketine katılmaya çağırıyoruz. İran’ın işlediği suçlara karşı gösteriler, eylemler ve ajitasyonlar düzenleyerek ölüm cezasının kaldırılmasını talep edin. Yurtdışında, ölüm cezasına karşı hayati önem taşıyan aydınlatıcı teşhir ve duyurulara ek olarak, herkesin kendi kabiliyetine göre bir şeyler yapabilmesi için farklı şekillerde eylemler ve toplantılar düzenleyerek, haber ajansı ofislerini işgal ederek, dünyaca

ünlü sanatçıların katılımını organize ederek, açlık grevleri yaparak ve en yoksullar arasında yer alan ve gecelerini ölüm koridorlarında geçiren birçok mahkumun infazını önlemek için İran'ı geri püskürtmek için gerekli olan diğer her türlü şekilde bir atmosfer yaratmalıyız.

Güçlü bir (idam karşıtı) hareket başlatmak sadece devleti geriletmekle kalmaz, aynı zamanda kitlelerin düşüncelerini de değiştirir. İnsanların düşüncelerini değiştirmek, gelecekteki bir toplumu sorunlarla nasıl başa çıkılacağı konusunda hazırlayacaktır. Bu çok önemlidir.

Bu mücadele, dünya çapında sosyalist devrim biçiminde tüm İran ve dünya halklarının kurtuluşunun yolunu açacak bir mücadele olabilmesi için, bu sistemin dışında bir çerçevede yürütülmelidir. Aynı anda hem düşmanla savaşmalı ve onu geri püskürtmeli hem de insanların düşüncelerini değiştirmeli -bu sisteme olan entelektüel ve ideolojik bağlılıklarını kırmak ve gerçekliğe bakmanın ve analiz etmenin bilimsel bir yolunu geliştirmek için- İİC'nin devrilmesinin yolunu açmalıdır. Mücadele, insanlara nasıl düşüneceklerini, nasıl mücadele edeceklerini ve sosyalist bir yarın içinde toplumun sahibi ve yöneticisi olmayı öğretecek şekilde ileriye taşınmalıdır.

DİPNOTLAR:

1. Ocak 2024'te, İran'daki Ghezel Hesar Cezaevi'nde bulunan bir grup siyasi ve siyasi olmayan mahkum, genellikle idam mahkumlarının infaz hazırlığı için tek kişilik hücrelere alındığı Salı günleri haftalık açlık grevi başlattı. Bu ilk greve Evin Cezaevindeki kadın siyasi mahkumlar da katıldı. Haftalık grev 22 Ekim Salı günü itibariyle 40. haftasına girdi ve İran'ın en ücra köşelerindeki 23 cezaevine yayıldı.
2. İran'ın mahkumları ailelerinden ya da destek ağlarından uzakta bir hapisaneyeye sürgün etmesi acımasız bir gelenektir. Somayeh, Tahran eyaletindeki kötü şöhretli Qarchak kadın hapisanesinden uzakta, Kürdistan'ın ezilen bölgesinden.
3. "Jina" ya da 'Kadın, Yaşam, Özgürlük' Ayaklanması, 22 yaşındaki Kürt kadın Jina Mahsa Amini'nin Eylül 2022'de başörtüsü saçlarını tam olarak örtmediği için Tahran'daki 'ahlak polisi' tarafından dövülerek öldürülmesinin ardından İran'ı beş ay boyunca sarstı. Protestolar sırasında en az 500 kişi öldürüldü ve yaklaşık 22.000 kişi tutuklandı.

4. ABD kuklası Şah döneminde (1953-79) İran'da ve 1960'ların sonu ile 1970'lerin başında ABD'de olduğu gibi dünyanın dört bir yanındaki cezaevlerinde devrimci faaliyetlerin yürütüldüğü yerler haline gelen cezaevlerine atıfta bulunuyor.